

(219. 4.)

VOORLOOPIG VERSLAG.

Algemeene beschouwingen.

Algemeen werd instemming betuigd met de indiening van dit wetsontwerp. Men juichte het toe, dat de Minister verschillende vereenigingen en vakorganisaties op het gebied der ziekenverpleging in de gelegenheid heeft gesteld, het voorontwerp in studie te nemen en hare wenschen kenbaar te maken.

Sommige leden betreurden het evenwel, dat aan de vooropleiding in het wetsontwerp geen aandacht wordt geschonken.

Artikel 1 onderscheidt tusschen twee diploma's: een voor gewone ziekenverpleging (diploma A) en een voor de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen (diploma B). Verscheidene leden keurden deze splitsing af. Zij meenden, dat, in overeenstemming met hetgeen door verschillende groote vakorganisaties op het gebied der ziekenverpleging wordt gewenscht, één algemeen diploma voor ziekenverpleging, dat ook de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen omvat, de voorkeur zou verdienen. Beide takken van verpleging hangen ten nauwste samen. De verpleging van gewone zieken eischt ook een inzicht in de psychische stoornissen, die van lichamelijke ziekten veelal het gevolg zijn of daarmede samengaan; ook daar moet de verplegende dan hulp en steun kunnen geven. Omgekeerd is bij de verpleging van zenuwzieken en krankzinnigen uiteraard ook telkens behoefte aan verpleging met het oog op gewone ziekten. Het stelsel van het wetsontwerp, dat onwillekeurig tot specialiseering in eene der beide richtingen van verpleging zal leiden, zal ten gevolge hebben, dat in den regel de verpleging voor gewone ziekten, waaraan zenuwzieken of krankzinnigen tevens kunnen lijden, in handen zal komen van personen, die daarvoor niet de wettelijke opleiding hebben genoten.

Sommige leden meenden, dat het aanbeveling zou verdienen een algemeen diploma voor ziekenverpleging in te stellen, en de gelegenheid te openen, voor de kennis van het bijzondere onderdeel der krankzinnigenverpleging eene aanteekening als bedoeld in art. 2 van het wetsontwerp op het diploma te behalen. Weer andere leden konden zich met het stelsel van het wetsontwerp vereenigen, omdat naar hunne meening het scheppen van één diploma voor beide takken van verpleging velen, die slechts voor eene der beide richtingen eene voorkeur hebben, wellicht van de keuze van het beroep van verpleger of verpleegster zou weerhouden.

Enige leden betreurden, dat het wetsontwerp de opleiding voor kraamvrouwverpleging niet afzonderlijk regelt. Deze verpleging neemt in menig opzicht eene bijzondere plaats in. Doordat art. 1 geen afzonderlijk diploma voor kraamvrouwverpleging kent, laat het wetsontwerp alleen de mogelijkheid open, dat zij, die reeds een diploma voor ziekenverpleging bezitten, op hun diploma eene bijzondere aanteekening wegens kennis der kraamvrouwverpleging verwerven. Het is echter de vraag, of aldus voldoende in de behoefte aan kraamvrouwverpleegsters zal kunnen worden voorzien. Men verzocht den Minister, aan dit punt nog eens zijne bijzondere aandacht te willen schenken.

Sommige leden bepleitten de opneming in het wetsontwerp van eene wettelijke bescherming van het diploma voor heilgymnastiek en massage. De toepassing van heilgymnastiek en massage door niet-artsen is in de laatste jaren sterk toegenomen; de toenemende vakliteratuur en de ontwikkeling der techniek hebben deze vakken reeds op een hoog peil gebracht. Toch kan ieder, ook al bezit hij niet de vereischte bekwaamheden, zich heilgymnast-masseur noemen. Deze leden achtter daarom eene wettelijke bescherming ook van het diploma voor heilgymnastiek en massage in het belang van het publiek noodzakelijk. Zij meenden, dat deze bescherming ook binnen het kader van dit wetsontwerp zoude vallen.

Sommige leden meenden, dat aan de ethische zijde van de opleiding van verplegenden meer aandacht dient te worden geschonken dan thans veelal geschiedt.

Niet alleen de practische, doch ook de theoretische opleiding der verplegenden zal volgens het wetsontwerp in de ziekenhuizen geschieden. Men drong er daarom op aan, dat de Minister hooge eischen zou stellen aan de ziekenhuizen, welke door hem als opleidingsinrichtingen zullen worden aangewezen. Gevraagd werd, of niet ook het oogenblik gekomen is om aan inrichtingen, die niet voor erkenning als opleidingsinrichting in aanmerking komen, te verbieden met ongediplomeerde verplegers of verpleegsters te werken.

Sommige leden drongen aan op de opneming in het wetsontwerp van een voorschrift, waarbij voor het verkrijgen van een verplegingsdiploma een minimumleeftijd, b. v. van 20 jaar, wordt gesteld.

Ook drongen zij aan op de instelling van het ambt van inspecteur of inspectrice der ziekenverpleging, welke functionaris het noodzakelijk toezicht op de opleiding tot en de uitoefening van het beroep door de verplegenden zou moeten uitoefenen.

Artikelen.

Art. 3. Gevraagd werd, of er waarborgen bestaan, dat de vakvereenigingen van verplegenden mede invloed zullen hebben op het programma van opleiding.

Art. 4. Sommige leden verzochten den Minister, de redactie van het artikel zoo te willen wijzigen, dat niet de *mogelijkheid*, doch de *zekerheid* bestaat, dat deskundigen uit den kring der verplegenden zitting zullen hebben in de examencommissie.

Men meende, dat in den tweeden volzin van lid 1 in plaats van: „toe te staan” beter werd gelezen: „te bepalen”, daar de wensch, dat ook deskundigen, aan andere ziekeninrichtingen verbonden, in de examencommissie zitting zullen hebben, in het algemeen van den Minister en niet van de aan de inrichting zelf verbonden deskundigen zal uitgaan.

Art. 6. Men meende, dat het tweede woord van de tweede regel der zesde alinea niet „zij”, maar „zijn” moet worden gelezen.

Art. 10. Men achtte de strafbepaling in het tweede lid te streng. Hoe moet zij bovendien worden toegepast, indien er meerdere erfgenamen zijn?

Aldus vastgesteld den 23sten November 1920.

VAN DER VOORT VAN ZIJP.

BULTEN.

WEITKAMP.

L. M. HERMANS.

VAN DEN TEMPEL.

